

Skice življenja

Pozabljena skrivnost

*So trenutki
tako temni
tihi
blatni
so vzdih
tako sami
boleči
moji
v omami
jih up in
vera budi.*

*In so trenutki
tako rosno svetli
kipeči
biserni
so pogledi drhteči
tako ljubki
mladi
tvoji
tvoji moji
moji in tvoji in
tvoji in moji
moji tvoji
v omami naj spi
pogled
trenutek
ti.*

*Rojstvo si in smrt,
pomlad in jesen;
ptica si -
orel, a ne prsten;
rojevam se in umiram -
kdo? Ti še nikdar kot jaz strt
nisi prosil slapov padajočih,
nisi poslušal hrumenja vetrov,
nisi gledal zvezdá modro cvetočih
in potokov nedolžno deročih
in nisi čutil sanjavosti svetov,
ki jih nežno strune bolečine
iz ljubezni prinesó
v spomine.
Le moje rojstvo si
in moja smrt.*

*Zdaj, ko počasi, prav počasi
iz gosenice mračne
postajam
vihravi metulj,
zdaj me ljubi,
zdaj me s pogledi
objemaj,
zdaj me z nasmehi
poljubljaj,
zdaj mi nežno, tiho
šepeči,
da tvoja sem, samo tvoja ...
zdaj, ko iz gosenice mračne
postajam
vihravi metulj.*

*Padam z neba dan za dnem,
hladno v beton
se mi duša drobi.*

*Padam z neba dan za dnem
in sonca zaton
tam v dalji blesti ...*

*... in čakam tu na tvoje roké
in padam v temó;
objem tvoj samo
bi dvigniti k luči znal moje srce.*

*strup si brizgam
v žilo
ne ljubim te več
in vendar z vso močjo
srkam željno v telo
cigaretni dim*

*pijem ko v luni sedim
vonj tvojih oči
govorečih tu sem*

*samo zato
ker je tvoj
dim oči*

*Žeja me po nekom.
Po človeku?
Po tebi?
Žeja me po besedi.
Po življenju.
Na tej strani mostu
se ne morem napiti.
Zakorakam tja čez.
Bom dospela breg
še danes?
Žeja me po lepoti.
Vodi tudi k njej
ta noro dolgi most?
Bom sploh kdaj
dospela oni breg?
Bom sploh kdaj
stopila na ta most
ledene poti?
Tu se ne morem napiti.
Žeja me po tebi.
In po življenju in
po lepoti med jasnim smehom.*

*Najti si drugo srečo
mi iz vseh kotov
v obraz tulijo drobci
Življenja...
najti drugo srečo...
drugo srečo...
srečo...*

*vsak delček
mi zvonko odmeva
v posmeh mojemu trudu
zbrati jih, v šopek
nekdanji zvezati jih.
Najdi si drugo srečo...
drugo srečo...
srečo?*